

**ZWYCZAJNE
ŚRODKI
ZASKARŻENIA**

ZWYCZAJNE ŚRODKI ZASKARŻENIA

DECYZJA

ODWOŁANIE

POSTANOWIENIE

ZAŻALENIE

ZASADA DWUINSTANCYJNOŚCI

ZASADA DWUINSTANCYJNOŚCI

Art. 127. o.p.

Postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne.

REALIZACJA ZASADY

Art. 220 o.p.

§ 1. Od decyzji organu podatkowego wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji.

§ 2. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ podatkowy wyższego stopnia.

WYJĄTEK OD ZASADY DWUINSTANCYJNOŚCI (brak dewolutywności)

W przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez:

- Szefa Krajowej Administracji Skarbowej,
- dyrektora izby administracji skarbowej
- samorządowe kolegium odwoławcze
- dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej

odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym.

KONIECZNE SKŁADNIKI ODWOŁANIA

ELEMENT	PODSTAWA PRAWNA
wskazanie osoby, od której odwołanie pochodzi (także dane pełnomocnika, jeżeli podatnik jest przez niego reprezentowany)	art. 168 par 2o.p.
PESEL lub NIP podatnika	art. 11 ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników
zarzuty przeciw decyzji: - naruszenie przepisów prawa materialnego - naruszenie przepisów prawa procesowego - niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności stanu faktycznego	art. 222 o.p.
określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania: - żądanie umorzenia postępowania w sprawie - żądanie uchylenia zaskarżonej decyzji w całości oraz przekazanie do ponownego rozpoznania przez organ pierwszej instancji	
wskazywać dowody uzasadniające to żądanie	
podpis wnoszącego odwołanie	ar. 168 par. 3-3a o.p.

ORGAN
ODWOŁAWCZY
MOŻE WYKRACZAĆ
POZA ŻĄDANIE
ZAWARTE
W ODWOŁANIU
- ZASADA PRAWDY
MATERIALNEJ

ZASADY WNOSZENIA ORAZ PRZEKAZYWANIA ODWOŁANIA

Art. 223 o.p.

§ 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu podatkowego, który wydał decyzję.

§ 2. Odwołanie wnosi się w terminie **14 dni** od dnia doręczenia:

- 1) decyzji stronie;
- 2) zawiadomienia, o którym mowa w art. 103 § 1.

Art. 227 o.p.

§ 1. Organ podatkowy, do którego wpłynęło odwołanie, przekazuje je wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania, chyba że w tym terminie wyda decyzję na podstawie art. 226.

§ 2. Organ podatkowy, przekazując sprawę, jest obowiązany ustosunkować się do przedstawionych zarzutów i poinformować stronę o sposobie ustosunkowania się do nich.

BADANIE POPRAWNOŚCI FORMALNEJ

wniesienie odwołania do organu II instancji za pośrednictwem organu I instancji (art. 220, 223 o.p.)

zbadanie poprawności formalnej odwołania przez organ II instancji

odwołanie poprawne

odwołanie niepoprawne formalnie

braki których **nie można usunąć**:
o charakterze podmiotowym i przedmiotowym

POSTANOWIENIE ORGANU II INSTANCJI:

- O NIEDOPUSZCZALNOŚCI ODWOŁANIA
- O UCHYBIENIU TERMINU DO WNIESIENIA ODWOŁANIA
- O POZOSTAWIENIU ODWOŁANIA BEZ ROZPATRZENIA

wadliwość **możliwa do usunięcia** (np. nieuiszczenie opłaty skarbowej)

wezwanie przez organ II instancji do usunięcia braków odwołania

usunięcie braków **w ciągu 7 dni**:
ODWOŁANIE SKUTECZNIE WNIESIONE

nieusunięcie braków:
POSTANOWIENIE ORGANU II INSTANCJI O POZOSTAWIENIU ODWOŁANIA BEZ ROZPATRZENIA

POZOSTAWIENIE ODWOŁANIA BEZ MERYTORYCZNEGO ROZPATRZENIA

FORMA PRAWNA:
POSTANOWIENIE
O CHARAKTERZE OSTATECZNYM

PRZESŁANKI:

- 1) niedopuszczalność odwołania;
- 2) uchybienie terminowi do wniesienia odwołania;
- 3) pozostawienie odwołania bez rozpatrzenia, jeżeli nie spełnia warunków wynikających z art. 222 o.p.

W sprawach nieuregulowanych w art. 220-234 w postępowaniu przed organami odwoławczymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji.

SCHEMAT POSTĘPOWANIA ODWOŁAWCZEGO

ZAKAZ *REFORMATIONIS* *IN PEIUS*

ZAKAZ POGARSZANIA SYTUACJI STRONY ODWOŁUJĄCEJ SIĘ

Organ odwoławczy nie
może wydać decyzji na
niekorzyść strony
odwołującej się, chyba
że zaskarżona decyzja

rażąco narusza prawo

rażąco interes publiczny

I FSK 558/12

„Wydanie decyzji „na niekorzyść strony” winno być ujmowane w znaczeniu materialnym, a uprawnienie podatnika wynikające z decyzji podatkowej nie powinno być węższe, zaś obowiązek szerszy, niż te wynikające z decyzji organu I instancji. Zakaz reformationis in peius nie ma zastosowania do decyzji kasacyjnych organu odwoławczego, gdyż wydawane są one wskutek braku ustaleń stanu faktycznego przez organ I instancji. Nie ma on też zastosowania przy rozpatrywaniu sprawy przez organ I instancji w postępowaniu toczącym się w następstwie decyzji kasacyjnej, skoro decyzja taka nie zawiera rozstrzygnięcia merytorycznego, korzystnego lub niekorzystnego dla strony odwołującej się.”

II GSK 1558/16

„Tylko rozstrzygnięcie kształtujące stosunek materialnoprawny może powodować możliwość wydania orzeczenia na niekorzyść strony wnoszącej środek prawny, co nie następuje jednak z oczywistych wręcz względów w odniesieniu do decyzji kasacyjnej, albowiem nie niesie ona ze sobą ryzyka „niekorzyści”, rozumianej jako uszczerbek w materialnoprawnej sytuacji odwołującej się strony. Nie nakłada ona bowiem na stronę żadnych obowiązków, ani nie ogranicza jej uprawnień.”

ZAŻALENIA

**NADZWYCZAJNE
TRYBY
POSTĘPOWANIA**

NADZWYCZAJNE TRYBY POSTĘPOWANIA

WZNOWIENIE
POSTĘPOWANIA
art. 240-246 o.p.

STWIERDZENIE
NIEWAŻNOŚCI
DECYZJI
art. 247-252 o.p.

ZMIANA
LUB
UCHYLENIE DECYZJI
OSTATECZNEJ
art. 253-256 o.p.

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

UMOŻLIWIA WYELIMINOWANIE Z OBROTU
PRAWNEGO DECYZJI OSTATECZNYCH
DOTKNIĘTYCH WADLIWOŚCIĄ PRZEZ
UJAWNIENIE LUB WYSTĄPIENIE OKREŚLONYCH
OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH

złożenie odwołania do
organu podatkowego
wyższej instancji

decyzja organu
wyższej instancji

wniesienie żądania
wznowienia
postępowania, jeżeli
zaistniała przesłanka z
przepisu art. 240 o.p.

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

PRZESŁANKA WZNOWIENIA	
dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe	I FSK 521/16 „1. Oczywistość fałszerstwa powinna być odniesiona indywidualnie do każdego kwestionowanego dowodu, a nie globalnie do całego postępowania dowodowego. 2. Odmienna ocena dowodów nie jest przesłanką wznowieniową. 3. W żadnym razie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa nie świadczy o oczywistości fałszerstwa dowodów. Zawiadomienie takie jest jedynie wyrażeniem przeświadczenia składającej go osoby.”
decyzja wydana została w wyniku przestępstwa	II FSK 3931/14 „Oczywistość popełnienia przestępstwa zachodzi wtedy gdy nie ma żadnych wątpliwości, że przestępstwo w ogóle zostało popełnione, w jaki sposób, i chociażby ogólnie przez kogo zostało popełnione. Powyższą "oczywistość" należy oceniać w dacie prowadzenia i wydania decyzji w postępowaniu wznowieniowym. O "oczywistości" popełnienia przestępstwa nie może zatem świadczyć subiektywne przekonanie strony.”
decyzja wydana została przez pracownika lub organ podatkowy, który podlega wyłączeniu stosownie do art. 130–132	I SA/Lu 1355/15 „Samo stwierdzenie wydania zaskarżonej decyzji w warunkach przesłanki wznowienia postępowania podatkowego powoduje konieczność jej uchylenia, bez analizy czy zaistnienie tej przesłanki wznowienia miało czy też mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Chodzi bowiem o zagwarantowanie bezstronnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy. Treść przesłanki wznowienia postępowania podatkowego, wymienionej w art. 240 §1 pkt 3 Ordynacji podatkowej (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 613), jest zaś wyrazem stanowiska ustawodawcy, że naruszenie instytucji wyłączenia, a przez to istotnej gwarancji bezstronnego rozstrzygnięcia sprawy podatkowej, zawsze uzasadnia wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji dotkniętej taką wadą.”

PRZESŁANKA WZNOWIENIA

strona nie z własnej winy nie brała udziału w postępowaniu

następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca od dnia powzięcia wiadomości o wydaniu decyzji

wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji nieznane organowi, który wydał decyzję/ wskazujące na wystąpienie unikania opodatkowania w rozumieniu art. 119a § 1 lub nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, lub możliwość zastosowania środków ograniczających umowne korzyści

I SA/Op 476/19

„Udział strony w każdym stadium postępowania dotyczy postępowania podatkowego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji. Należy go rozumieć jako udział strony w czynnościach mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i udział strony w czynnościach, które przewiduje Ordynacja podatkowa. Przesłanka wznowienia postępowania określona w art. 240 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej zostaje spełniona zarówno wtedy, gdy strona w ogóle nie brała udziału w postępowaniu podatkowym, jak i wtedy, gdy brała jedynie w niektórych czynnościach istotnych dla rozstrzygnięcia. Natomiast brak winy ("nie z własnej winy") ma miejsce m.in. wówczas, gdy organ podatkowy nie zawiadamia strony o przeprowadzanych dowodach (art. 190 Ordynacji podatkowej), o możliwości wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów, by okoliczność faktyczną można było uznać za udowodnioną (art. 192 Ordynacji podatkowej), czy też nie zapoznano strony z całokształtem zebranego materiału dowodowego.”

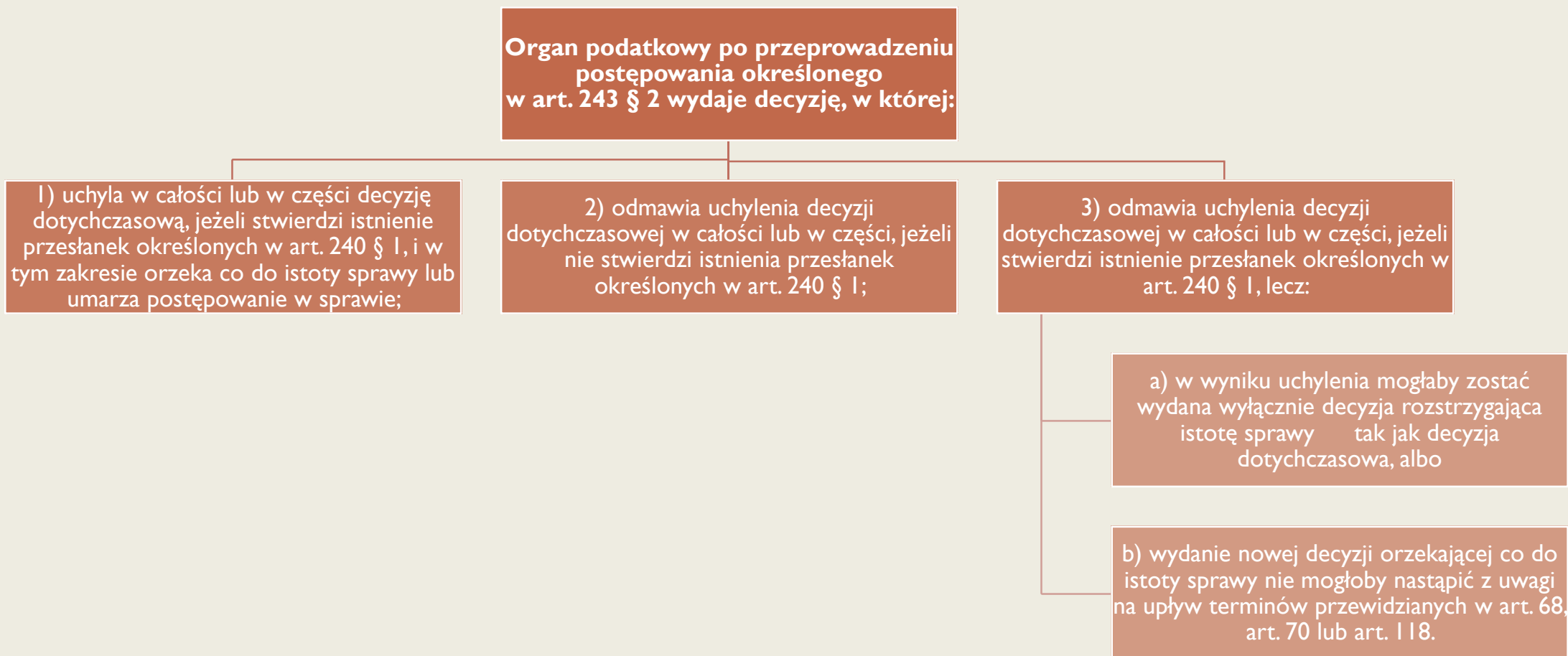
I SA/OI 758/19

„1. Do zastosowania przepisu art. 240 § 1 pkt 5 Ordynacji podatkowej wymagane jest po pierwsze, ujawnienie nowych okoliczności faktycznych albo nowych dowodów istotnych dla sprawy, po drugie, owe okoliczności faktyczne lub dowody musiały istnieć w dniu wydania decyzji ostatecznej, po trzecie zaś, nowe okoliczności faktyczne bądź nowe dowody nie były znane organowi, który wydał decyzję ostateczną.
2. Definicja pojęcia "okoliczności faktyczne" należy rozumieć je w takim znaczeniu, w jakim funkcjonują w języku potocznym, tj. jako zdarzenia, fakty lub wydarzenia zaistniałe w sensie fizycznym lub ich niewystąpienie. Okolicznością faktyczną nie może być sam proces myślowy, wnioskowanie, związek pomiędzy różnymi okolicznościami faktycznymi, czy też związek z przepisami prawa i jego wykładnią. Nowe okoliczności faktyczne, to takie, które zostały nowo odkryte w sprawie i nie były znane organom podatkowym obu instancji oraz stronie, a także po raz pierwszy zgłoszone przez stronę okoliczności jej znane, ale nieprzedstawione organowi orzekającemu w postępowaniu zwykłym.”

PRZESŁANKA WZNOWIENIA	
decyzja wydana została bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu	I FSK 208/10 „I. Instytucja współdziałania przy wydaniu decyzji podatkowej, uregulowana w art. 209 i 240 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.), dotyczy wyłącznie współdziałania pomiędzy organami pozostającymi w strukturze aparatu administracji publicznej. W żadnej mierze owego współdziałania nie można odnosić do sytuacji, gdy do załatwienia sprawy administracyjnej wymagane jest orzeczenie sądu powszechnego. 2. Niewystąpienie na podstawie art. 199a § 3 Ordynacji podatkowej przez organ podatkowy do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nie istnienia stosunku prawnego lub prawa nie może stanowić przesłanki wznowienia postępowania określonej w art. 240 § 1 pkt 6 tej ustawy.”
decyzja została wydana na podstawie innej decyzji lub orzeczenia sądu, które następnie zostały uchylone, zmienione, wygaszone lub stwierdzono ich nieważność w sposób mogący mieć wpływ na treść wydanej decyzji	II FSK 1826/18 „Wspominając w art. 240 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej o "innej decyzji lub orzeczeniu" ustawodawca miał na myśli akt administracyjny lub sądowy, który stanowił szeroko rozumianą podstawę prawną, a nie faktyczną wydania decyzji podatkowej. Oznacza to, że bez tej "innej decyzji lub orzeczenia sądu" nie byłoby podstaw do wydania decyzji podatkowej. Chodzi więc o rozstrzygnięcie jakiejś sprawy lub pojedynczej kwestii, zawartej w decyzji administracyjnej lub orzeczeniu sądowym, wydanej w odrębnej i samodzielnej sprawie podatkowej, w sytuacji, gdy albo w ogóle nie mogłaby być wydana decyzja podatkowa, albo nie mogłaby być wydana decyzja określonej treści, bez stanu prawnego lub faktycznego ukształtowanego lub stwierdzonego wcześniejszym rozstrzygnięciem administracyjnym lub sądowym innej, odrębnej sprawy.”
została wydana na podstawie przepisu, o którego niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, ustawą lub ratyfikowaną umową międzynarodową orzekł Trybunał Konstytucyjny następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca odpowiednio od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału	II FSK 812/17 „Właściwa wykładnia art. 190 ust. 4 w zw. z ust. 3 Konstytucji RP jest taka, że jeżeli ustawodawca zdoła w wyznaczonym przez Trybunał Konstytucyjny terminie odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisu zmienić lub uchylić ten przepis, to wznowienie postępowania administracyjnego lub postępowania sądowego nie będzie dopuszczalne. Wykładnia taka jest logiczna. Skoro bowiem w Konstytucji RP przewidziana została możliwość odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisu, którego zgodność z Konstytucją została przez Trybunał zakwestionowana, to niewątpliwie chodziło o to, aby przepis taki przez ograniczony czas był jednak nadal stosowany. Wobec tego sprzeczna z tym założeniem byłaby dopuszczalność wznowienia postępowań administracyjnych lub sądowych zakończonych ostatecznymi decyzjami lub prawomocnymi wyrokami, skoro decyzje takie lub wyroki były wydane na podstawie przepisu, który mimo obalenia domniemania konstytucyjności, z woli ustrojodawcy powinien być i był stosowany, a ustawodawca zdołał we właściwym terminie przepis taki zmienić lub uchylić.”

PRZESŁANKA WZNOWIENIA	
ratyfikowana umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania lub inna ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, ma wpływ na treść wydanej decyzji	
wynik zakończonej procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonych na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, ma wpływ na treść wydanej decyzji	Por. art. 25 Modelowej Konwencji OECD
orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma wpływ na treść wydanej decyzji następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca odpowiednio od publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	I FSK 943/17 „Wpływ orzeczenia TSUE na decyzję podatkową - w rozumieniu wskazanym w art. 240 § 1 pkt 11 Ordynacji podatkowej - zachodzi wówczas, gdy orzeczenie to oddziałuje na nią w sposób na tyle istotny, że wymusza odmienne rozstrzygnięcie sprawy podatkowej od przyjętego w decyzji ostatecznej. Innymi słowy uzasadnienie przesłanki wznowieniowej, która mogłaby być przyczyną uchylecia decyzji ostatecznej wymagało wykazania, że orzeczenie TSUE wskazuje na odmienną wykładnię przepisów zastosowanych w sprawie, niż przyjął to organ orzekający.”

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA - ROZSTRZYGNĘCIE

STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI DECYZJI

USUNIĘCIE Z OBROTU PRAWNEGO
DECYZJI OSTATECZNYCH, KTÓRE
ZAWIERAJĄ POWAŻNE WADY
MERYTORYCZNE O CHARAKTERZE
MATERIALNOPRAWNYM

bada się wyłącznie istnienie
albo nieistnienie jednej z
wad z przepisu
art. 247 o.p.

nie może prowadzić do
postępowania
zmierającego do
ponownego rozpatrywania
zarzutów strony

**PRZESŁANKA
STWIERDZENIA
NIEWAŻNOŚCI**

została wydana
z naruszeniem przepisów
o właściwości

I GSK 794/17

„Przepis art. 247 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, dotyczy przesłanki nieważności, która zaistniałaby w sytuacji, gdyby organ orzekający w sprawie rozstrzygnąłby sprawę z naruszeniem własnej właściwości (rzeczowej, miejscowej, funkcjonalnej czy delegacyjną). Bowiem organ niewłaściwy to taki organ, któremu przepisy prawa nie zezwalają na prowadzenie danego postępowania i orzekania w sprawie.”

została wydana bez
podstawy prawnej

II FSK 1353/16

„O braku podstawy prawnej można mówić wówczas gdy nie istnieje przepis prawa pozwalający regulować daną materię w drodze decyzji administracyjnej albo też przepis istnieje, lecz nie ma charakteru powszechnie obowiązującego (np. akt wewnętrzny). Decyzja wydana bez podstawy prawnej będzie decyzją w sprawie, którą załatwia się w formie czynności materialno – technicznej. Z całą pewnością decyzją wydaną bez podstawy prawnej nie będzie natomiast decyzja, która wprowadzie w chwili jej wydania miała podstawę, jednakże następnie utraciła ją wskutek utraty przez akt normatywny mocy obowiązującej. Jeżeli decyzja miała podstawę prawną, to nie sposób uznać jej za wydaną bez podstawy prawnej. Sformułowanie art. 247 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej jednoznacznie wskazuje, że chodzi o decyzję, która została wydana bez podstawy prawnej. Decyduje zatem stan prawny istniejący w chwili jej wydania.”

została wydana
z rażącym naruszeniem
prawa

I SA/Lu 551/19

„W przypadku, gdy rozważane jest zagadnienie wystąpienia rażącego naruszenia prawa, to jest przesłanki z art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, w postępowaniu w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji badaniu podlega, czy zachodzi wyraźna i oczywista sprzeczność treści kwestionowanej decyzji ostatecznej z treścią przepisu, przy prostym ich zestawieniu. Przesłanka ta zachodzi bowiem wówczas, gdy treść decyzji pozostaje w oczywistej sprzeczności z treścią zastosowanego w niej przepisu prawa bądź wydano ją z pominięciem przepisu, który powinien zostać zastosowany, gdy w niebudzącym wątpliwości interpretacyjnych stanie prawnym treść decyzji stanowi negację całości lub części obowiązujących przepisów, gdy decyzja została wydana wbrew nakazowi lub zakazowi ustanowionemu w jednoznacznym przepisie prawa, gdy wbrew wszystkim przesłankom przepisu nadano prawa lub ich odmówiono albo też wbrew tym przesłankom obarczono stronę obowiązkiem lub uchylono obowiązek, gdy treść (skutki) decyzji są nie do zaakceptowania w świetle zasady demokratycznego państwa prawnego, wobec czego waga naruszenia prawa jest większa niż znaczenie trwałości decyzji ostatecznej wynikającej z art. 128 Ordynacji podatkowej. Wada rażącego naruszenia prawa musi dotyczyć samego rozstrzygnięcia kwestionowanej decyzji ostatecznej, chociażby miała ona przyczynę w naruszeniu przepisów prawa procesowego.”

PRZESŁANKA STWIERDZENIA NIEWAŻNOŚCI

dotyczy sprawy już
poprzednio
rozstrzygniętej inną
decyzją ostateczną

I SA/Sz 15/19

„Organ podatkowy jest zobowiązany do wydania decyzji o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, która była już przedmiotem kontroli przez sąd administracyjny co do jej legalności. Wyjątek stanowi tylko decyzja, o której mowa w art. 247 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej, tj. gdy sprawa była już rozstrzygnięta inną decyzją ostateczną. Przesłanka z art. 249 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej uniemożliwia wszczęcie i prowadzenie postępowania nadzwyczajnego w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w sytuacji, gdy w postępowaniu sądowoadministracyjnym sąd oddalił skargę na tę decyzję (z wyjątkiem przypadku, gdy żądanie oparto na art. 247 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej). Celem ustawodawcy jest wyeliminowanie możliwości dwutorowego prowadzenia postępowań (nadzwyczajnego i sądowoadministracyjnego) dotyczących tej samej decyzji ostatecznej, odnoszących się do tożsamej sprawy.”

została skierowana do
osoby niebędącej
stroną w sprawie

II FSK 3058/17

„1. Decyzja ustalająca zobowiązanie podatkowe w podatku od nieruchomości spółce cywilnej - a nie jej wspólnikom - jest dotknięta wadą nieważności, o której mowa w art. 247 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, jako skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie.

2. Jeżeli chodzi o spółkę cywilną to wprawdzie istnieją poglądy, że z uwagi na występujące elementy o charakterze organizacyjnym, spółkę cywilną można uznać za pewną jednostkę organizacyjną, organizację wspólników pozbawioną jednak odrębności od nich podmiotowości prawnej. Spółka cywilna nie ma zdolności prawnej także w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, nie ma też zdolności wekslowej i zdolności upadłościowej. Zdolność prawna, to zdolność do bycia podmiotem praw i obowiązków, a więc możliwość bycia właścicielem rzeczy, użytkownikiem wieczystym, a także posiadaczem samoistnym. Posiadacz musi bowiem mieć corpus (zdolność władania rzeczą w taki sposób, jak podmiot, któremu przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy) oraz animus (wola wykonywania tego prawa, wyrażająca się w postępowaniu posiadacza, z którego wynika, iż uważa się on za podmiot praw do tej rzeczy. Posiadacz samoistny (art. 336 KC) in principio musi faktycznie władać rzeczą jako właściciel. Nie budzi wątpliwości, że skoro spółka cywilna nie ma zdolności prawnej to tę muszą posiadać jej wspólnicy, co wyraża się w tym, że są oni stroną zawieranych umów, podmiotami praw i obowiązków, stroną postępowań sądowych; majątek spółki jest majątkiem wspólników; odpowiedzialność za zobowiązania ponoszą wspólnicy.”

była niewykonalna
w dniu jej wydania i jej
niewykonalność ma
charakter trwały

I SA/Go 144/19

„W orzecznictwie nie ma przykładów dotyczących trwałej niewykonalności decyzji istniejącej od dnia jej wydania. Jednak nie oznacza to, że sytuacje takie nie występują. Decyzja trwale niewykonalna to taka, której adresat jest trwale pozbawiony możliwości wykonania obowiązków lub zrealizowania (wyegzekwowania) prawa wynikającego z decyzji. W sytuacji w której organ stwierdził, że podatnikowi przysługuje oprocentowanie nadpłaty, winien wskazać wysokość oprocentowania oraz obliczyć i określić jego kwotę. W razie braków decyzji w tym zakresie należy uznać, że decyzja nie załatwia sprawy co do istoty, co z kolei oznacza, że nie zawiera rozstrzygnięcia o istocie postępowania, a tym samym jest niewykonalna.”

PRZESŁANKA STWIERDZENIA NIEWAŻNOŚCI

zawiera wadę powodującą jej nieważność na mocy wyrażnie wskazanego przepisu prawa

II FSK 285/07

„I. Art. 247 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.) może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji jedynie wtedy, gdy przepis prawa materialnego wprost stanowi, że określona w nim wadliwość decyzji skutkuje sankcją nieważności.

2. Błędna wykładnia polega na mylnym rozumieniu przepisu, podczas gdy niewłaściwe zastosowanie, to inaczej błąd w subsumcji, a zatem nieprawidłowe uznanie, iż stan faktyczny przyjęty w sprawie odpowiada stanowi hipotetycznemu przewidzianemu w danej normie prawnej.

3. Formułowanie zarzutów naruszenia prawa materialnego nie może być ogólne, musi odnosić się do konkretnej jednostki redakcyjnej i pozostawać w związku z wynikiem sprawy.”

w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą

II FSK 1598/16

„Przesłanka nieważności określona w art. 247 § 1 pkt 8 Ordynacji podatkowej dotyczy jednak takich sytuacji, gdy karą zagrożony jest nie sam fakt podjęcia rozstrzygnięcia, lecz przystąpienie do jego realizacji. Oznacza to, że doprowadzenie do wykonania określonego aktu, wywołałoby czyn zagrożony karą.”

ZMIANIA LUB UCHYLENIE DECYZJI OSTATECZNEJ

USUNIĘCIE Z OBROTU PRAWNEGO DECYZJI
OSTATECZNYCH, OD KTÓRYCH NIE PRZYSŁUGUJE
ODWOŁANIE, ZARÓWNO DECYZJE, NA MOCY
KTÓRYCH STRONA NIE NABYŁA PRAWA (ART. 253)
ORAZ NABYŁA PRAWO (ART. 253A)

DECYZJE, NA MOCY KTÓRYCH
STRONA NIE NABYŁA PRAWA
(ART. 253)

uchylenie/zmiana nie wymaga zgody
strony, może nastąpić jeżeli
przemawia za tym interes publiczny
lub ważny interes podatnika

DECYZJE, NA MOCY KTÓRYCH
STRONA NABYŁA PRAWO
(ART. 253A)

uchylenie/zmiana wymaga zgody strony,
może nastąpić jeżeli przepisy szczególne
nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie
takiej decyzji i przemawia za tym interes
publiczny lub ważny interes strony.

organ nie może wydać decyzji na
niekorzyść strony

ZMIANIA LUB UCHYLENIE DECYZJI OSTATECZNEJ

Przepisów art. 253 i art. 253a nie stosuje się do decyzji:

- ustalającej albo określającej wysokość zobowiązania podatkowego;
- o odpowiedzialności podatkowej płatników lub inkasentów;
- o odpowiedzialności podatkowej osób trzecich;
- określającej wysokość należnych odsetek za zwłokę;
- o odpowiedzialności spadkobiercy;
- określającej wysokość zwrotu podatku.

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

Art. 241 o.p.

§ 1. Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na żądanie strony.

§ 2. Wznowienie postępowania z przyczyny wymienionej w art. 240 § 1:

- 1) pkt 4 następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca od dnia powzięcia wiadomości o wydaniu decyzji;
- 2) pkt 8 lub 11 następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca odpowiednio od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- 3) pkt 9 następuje tylko na żądanie strony;
- 4) pkt 12 następuje tylko na żądanie strony wniesione w terminie miesiąca od dnia doręczenia postanowienia określonego w art. 119 § 2.

Art. 243 o.p.

§ 1. W razie dopuszczalności wznowienia postępowania organ podatkowy wydaje postanowienie o wznowieniu postępowania.

§ 1a.(uchylony)

§ 2. Postanowienie stanowi podstawę do przeprowadzenia przez właściwy organ postępowania co do przesłanek wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

§ 3. Odmowa wznowienia postępowania następuje w drodze decyzji.

STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI DECYZJI

Art. 248 o.p.

§ 1. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się z urzędu lub na żądanie strony.

§ 2. Właściwym w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest:

- 1) organ wyższego stopnia;
 - 1a) dyrektor izby administracji skarbowej, jeżeli decyzja została wydana przez naczelnika urzędu celno-skarbowego;
 - 2) Szef Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej, lub samorządowe kolegium odwoławcze, jeżeli decyzja została wydana przez ten organ;
 - 3) Szef Krajowej Administracji Skarbowej, jeżeli decyzja została wydana przez dyrektora izby administracji skarbowej, z tym że w tym przypadku postępowanie może być wszczęte wyłącznie z urzędu.
- § 3. Rozstrzygnięcie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

ZMIANA LUB UCHYLENIE DECYZJI PODATKOWEJ

Art. 254 o.p.

§ 1. Decyzja ostateczna, ustalająca lub określająca wysokość zobowiązania podatkowego na dany okres, może być zmieniona przez organ podatkowy, który ją wydał, jeżeli po jej doręczeniu nastąpiła zmiana okoliczności faktycznych mających wpływ na ustalenie lub określenie wysokości zobowiązania, a skutki wystąpienia tych okoliczności zostały uregulowane w przepisach prawa podatkowego obowiązujących w dniu wydania decyzji.

§ 2. Zmiana decyzji ostatecznej może dotyczyć tylko okresu, za który ustalono lub określono wysokość zobowiązania podatkowego.

Art. 255 o.p.

§ 1. Organ podatkowy pierwszej instancji uchyla decyzję, jeżeli została ona wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonych czynności, a strona nie dopełniła ich w wyznaczonym terminie.

§ 2. Organ podatkowy uchyla decyzję w formie decyzji.